605
139

QUÆSTIO MEDICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis decima-tertia Novembris.

M. STEPHANO BACHOT, Doctore Medico, Præside.

Est-ne Phlebotomia omni ætati omnium magnorum morborum princeps & universale remedium?

I.

HOMO cùm nascitur, in vitam tanquam in palæstram ingreditur, ubi quamdiu vivit infinitorum penè ac diversorum morborum grandine verberatur, ut nihil aliud sit diu vivere, quàm diu torqueri. Unde Thraces haud ineptè quondam homines prodeuntes in lucem lacrymis, abeuntes effusissimo gaudio prosequebantur. Noverant enim cordatissimi illi populi vitam aliud nihil esse quàm periculosam navigationem, juxtà vetus illud hemistichium πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν. Undique homini viventi parantur insidiæ, ut quibus vita carere non potest, eadem ipsi perniciem creent, neminem illæsum fata transmittunt, & ab ipsis mundi natalibus ad hunc usque diem vix τριῶν ἀπενθήτων ὀνόματα reperias: & in eo deflendus homo est, quod ei non liceat gratis & impunè vitâ excedere: Adeò

verum illud divini ſenis effatum : hominem ab ipſis incunabulis ad ultimam uſque vitæ lineam totum eſſe morbum.

I I.

EXCLUSUS uteri latebris, & inimicâ luce potitus, fit ſtatim morborum omnium ſcopus & præda, ut nulla ſit illius ætas quæ morbos ſuos non habeat. Infantis & adhuc Vagientis achoribus Vertex fædatur, caput hydrocephalo gravatur, diffluunt aures cerumine, aphtis inſuetum cibis os finditur, pulmonem tuſſis ferina dilacerat, vomitus ventriculum ſubvertit, alvum cruciant tormina, mentem pavores & vigiliæ conturbant. Dentes erupturiunt ? convellitur infans, quibus accedit febris, & alvi fluor. Grandiorem jam factum pungunt lumbrici in inteſtinis geniti, calculus veſicæ diſcruciat, nullo comminuendus λιθοντρίϐῳ, phtiſis exedit. Nec ſuis dumtaxat morbis obnoxius vivit, ſed & alienis & hæreditariis, vix ullo medicæ artis auxilio debellandis patet, ut ſæpè delictorum parentum pœnas immeritus luat, nec minùs morborum quàm paternorum bonorum hæres fiat.

I I I.

VIRILIS ætas patitur morborum omne genus; ſed frequentiſſimè febrem, quâ nulla non corripitur ætas, quæ ſi in hecticam fortè degeneret, quod ſæpè fieri amat aut medentium imperitiâ, aut incautâ victus lege cubantium; In eam nihil licebit, neque futilibus agyrtarum granulis, ac pulveribus, neque auro, ſi Diis placet, potabili, ad aucupium crumenarum ficto, ſed in unâ analepſi præcipua curationis ſpes eſt collocanda, fit & ſæpè morborum malignorum particeps, in quorum cenſu venenatas illas & pueris valde familiares papulas reponimus, Hippocrati & Galeno medicinæ Principibus ignotas, ex reſidua ſanguinis menſtrui portione genitas, quibus præcavendis appenſus collo hydrargyrus, aut armillus purpuraceus brachio circumpoſitus, meræ ſunt nugæ, & anilia deliramenta; quarum curationem ſi ritè velis inſtituere, venam poſtmodùm ſeca iterum atque iterum, etiam erumpentibus non benè papulis, quicquid obſtrepant imperiti aut aſſidentes mulierculæ, illud enim verum eſt & genuinum alexiterium, quod vel lactentibus qui negat, necat.

IV.

MAGNIS etiam morbis ultimâ ætas adfligitur, inter quos nullus est, cui Phlebotomia non sit præsentissimum remedium, ut ipsi etiam Casnares, & Depontani, acutè si febriant, eam admittant. Æstuat aliquod viscus princeps? pulmo amburitur? validi dolores excruciant? lancinat colicus dolor? dirus crescit hydrops? Tu ne cede malis, sed potiùs tot morborum ac symptomatum retia & nodos uno Hippocratis ense rescinde. Hâc ratione tu te etiam ab omni pleuritide, & ardentissimâ febre expedies, si in illâ sanguinem ad coloris mutationem ϰ̀ κατ' ἴξιν; in hâc ad animi deliquium aliquando profundas. Hunc vitæ thesaurum esse & naturæ prædium rudis exclamabit hæmophobus, Verùm & thesaurum expendisse quandoque haud malum est, dum vitam redimas. Hoc uno si defraudentur ægri præsidio, vel ad necem trahuntur præcipites, vel si forte naturæ nisu salvantur, in longas tandem ac difficiles ægritudines transeunt; quartanam scilicet, stibio non attingendam, duros lienes, quibus molliendis imposita securis acies, haud securum est, sed insolens plane & crudele præsidium, malum habitum, aquam intercutem, & alia permulta, quibus avertendis una sufficiebat epaphæresis turpiter prætermissa.

V.

INTER affectus qui homines de mediô tollunt, nulli celeriùs acutis; quorum alii calidi, alii frigidi: utrisque medetur venæ sectio. Apoplexiæ, quæ est ὅλου τοῦ σώματος παράλυσις, & cui magis sunt præpingues obnoxii, quàm graciles, nullum est remedium ipsâ phlebotomiâ præsentius atque jucundius; frangit & vim herculeam affectûs epileptici, cujus τὸ ἐπιληπτικὸν puerilis ætas, ut pubertas τὸ ἀπαλλακτικόν. Spasmi quoque curationem à missione sanguinis auspicari medicus debet, priusquàm de catharsi cogitet, quam qui in acutô aut magnô morbô phlebotomiæ præponit, operam ludit, imò lædit, & carnificem agit, non Medicum. Uno verbo, si rectè calculum ponas, nulli fere non morborum generi phlebotomia præsto est. Sed ea est nostrorum temporum infelicitas, ut de principe remedio coram viris Principibus loqui jam piaculum sit, solique medici χαρίεντες legitimam hanc

per Phlebotomiam curandi morbos rationem calleant, non plebei non gregales & proletarii Medici, non Empirici, qui ignavi nimis & ignari in locum τ͂ ἡγεμονικοῦ veſicantia, frictiones, ſpiritus, ſales volatiles, ſyrupos tartareos, extracta, quintam, quod vocant, eſſentiam, ac cæteras hujuſmodi remediorum quiſquilias magno ægrotantium damno præſcribunt.

Eſt ergo Phlebotomia omni ætati omnium magnorum morborum princeps & univerſale remedium.

Domini Doctores diſputaturi.

M. Petrus Daquin, Medicus Regis perpetuo ordinarius.
M. Ioannes Cordelle.
M. Petrus Yon.

M. Antonius de Sainct-Yon, Medicus Regis ordinarius.
M. Ioannes Robert.
M. Ludovicus Gayant, Medicus Regis ordinarius.

M. Tuſſanus Fontaine, Profeſſor Regius.
M. Franciſcus Pajot.
M. Nicolaus Richard.

Proponebat Lutetiæ CLAUDIUS-JOANNES-BAPTISTA DODART, Pariſinus Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1687.

PARISIIS,
Apud Franciſcum Muguet, Regis & Facultatis Medicinæ Typographum.